

מעלה להם את הדופק

לייזי גורדון מתחבר לחלומות של מנכ"לים, ראשי חברות ועובדים ולוקח אותם לשחק כדורסל כדי לפתח יצירתיות ותקשורת טובה יותר עם הסביבה

יום ג' 27 במרץ 2007 מעריב

נעמי ריימן

קצב שעוזר להשתטות גורדון בפעולה צילום: אלן שיבר

"מתי תתפרסם הכתבה?" שאל אותי לייזי גורדון בעברית מהירה בסוף הראיון. שליש; אמרתי לו והוא מיד החזיר באנגלית בקצב היסטרי: "וואו, וונדרפול. איטס מיי בירס" די. די. דו יו בליב איימ' 42? איימ' 42, גירל". ה"גירל" הזו קצת בלבב אותי, אבל גורדון לא הפסיק להנחית מילים בקצב אש. אין מה להגיד, האיש הוא סוג של אגדה. אולי כמה אגדות. אגדת כדורסל (בעיקר במדי מכבי תל אביב בימים יפים יותר ורחוקים מאוד), אגדת פרשן טלוויזיוני (לערוץ 1) ובשנים האחרונות גם זמר (הר ארצי מוציאה לו אלבום והוא גם עובר עם אחינועם ניני, אנב, ב-6 באפריל הוא יופיע עם המוזיקה שלו במועדון הביט בחיפה) וגם מדריך מנכ"לים וראשי ארגונים בישראל בשיטות של ספורט. בגלל הפעילות האחרונה הזו נערך איתו הראיון הזה.

לייזי, איך זה עובד?

"פשוט מאוד. אני משלב בין כדורסל לחיים מחוץ לאולם. חלק מהסדנאות שאני מעביר מתקיימות ממש באולם כדורסל. באופן טבעי קל לי להדריך בתחום שאני מצטיין בו".

לאן אתה רוצה להגיע עם המודרנים שלך?

"ההישגים הכי טובים, ולא רק בספורט. מגישים כשאנשים מאפשרים לצמצם

"כדי להוציא את הילד ממבוגרים אני עובד דרך הספורט. כל המחסומים נעלמים. אין היררכיה. מנכ"ל שווה לעובדיו"

לחזור להיות ילדים. ילדים נותנים לעצמם חופש. חופש התנהגותי וחופש לחלום. כדי להוציא את הילד הזה ממבוגרים אני עובד דרך הספורט. כל המחסומים נעלמים. אין פה היררכיה. מנכ"ל שווה לעובדיו ולכולם יש הזדמנות להיות יצירתיים, מנהיגים, מובילים".

אתה גם מרצה להם?

"אני לא בדיוק מרצה בדרך הרגילה. אני מחלק ספרונים על חלומות. אנחנו מדברים על חלומות באופן כללי וגם באופן פרטי. אנחנו ממילא יושבים באולם ספורט או יש אווירה ספורטיבית ואני גם עושה סטנד אפ ומשמיע את המוזיקה הקצבית שלי תוך כדי הרצאה".

מתחברים לאמונות הבסיסיות

סטנד אפ ומוזיקה עושה גורדון לא רק בהרצאות. גם בשיחה ביננו הוא זרק כמות מרשימה של סלפסטיקים שחייבה אותי לסטנדרט גבוה. נרשם תיקו. אני עוברת על עצמי להשתפר.

בוא נחזור רגוע לחברתנו וזה איננו חר-

רות וארגונים.

"בבקשה. אחד מהדברים שאני עושה בסדנה הוא לנגן להם במשך 22 דקות רצור פות את הבוגי טוויסט שלי. זה שיר עם כל כך הרבה קצב ואנרגיות שאי אפשר לא להשתטות. ככה אנחנו מעלים את הדופק עד ל-70 אחוז. זה סוג של חימום תוך כדי כוץ. אחר כך אנחנו עוברים לסטרצ'ינג (מתיחות) כשברקע השיר של דרק שארפ - The art of giving. דרך השיר הזה אנחנו מתחברים לאמונות של אנשים ולפי-חדים שלהם. בהבנה שלי, ככל שאדם נוגע בעצמו יותר פנימה, ככה הוא נותן מעצמו יותר לעולם".

אתה יכול לתאר מה קורה לאנשים במהלך הסדנה?

"את זה קשה להסביר במילים. אנשים מתחילים להסתכל אחרת על דברים. דרך העבודה הקבוצתית בכדורסל אפשר לראות איך אנשים שונים לוקחים אחריות או בורחים ממנה, אם יש או אין להם חוון, אם הם מנהיגים מפוספסים או שאין להם בכלל יכולת מנהיגות. בסדנאות מורחבות יותר שנמשכות זמן רב יותר, אני לוקח את הספורט ואת משחק הכדורסל כראי לתקשורת בתוך קבוצה, לפיתוח מיומנויות בקבוצה: מנהיגות, עבודת צוות, חוץ מנטלי, הקרבה, נחישות, גאווה קבוצתית ודבקות בחוקי הבסיס להשגת היעדים האנוניים וההרפתקאיים".

